

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Første Brev til en højvelbaaren Herre. 1728

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg12-shoot-idm140252802075024/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

DET FØRSTE BREV

løftet mod Himlen, brusede den ene af mine Kammerater op – han stod og tørrede sit drivvaade Tøj ved Ildstedet – og sagde: »*Que le diable vous emporte avec votre bougre de saint!*« – Gid Fanden tage dig og din Møghegen. De sagde, at hvis de fik Lov til at lave om paa Helgenlisten, var der mange Navne de vilde stryge. Men Patriarken Noah skulde ikke udvises af Helgenordenen,

thi han de bedste Raad gav Mennesket mod Tørst:
Han lærte Verdens Børn at plante Druer først,

saa ham havde de udvalgt til deres private Skytshelgen. Alligevel lagde de sig paa Knæ foran Sengen hver Aften, før de gik til Ro, og plagede Vorherre med de mest brændende Bønner. De kunde ikke forstaa, at jeg ikke gjorde det samme. Jeg var mere forundret over, at nogle saa umoralske Individder havde den Frækhed at fremtræde saa ofte for Guds Aasyn efter at have syndet paa alle Ledder og Kanter. Den tredje af mine Rejsesæller, en Apoteker fra Lyon, betragtede jeg som min Livvagt. Naar han var der, var jeg ikke bange for noget. Han havde lovet mig sin Hjælp og sagt, at hvis de andre blev nærgaaende, havde han baade Mod og Kræfter nok til at ordne dem begge to. Men engang hændte det, at jeg ved Aftenstid for vild og kom væk fra min tro Følgesvend. Jeg gik alene sammen med een af Drønnerterne hen ad nogle tilgroede Stier. Da det gik op for mig, at vi var faret vild, blev jeg blegere end Voks, og

mit Hovedhaar rejste sig; Stemmen af Skræk
hang fast i min Strube, blev fuldstændig væk.

Da han opdagede, at vi var kommet paa Vildspor – hvad der i øvrigt var hans egen Skyld – gav han sig til at overfuse mig, lagde Haanden paa Kaardehæftet og truede mig med al Landsens Ulykker. Jeg blev grebet af Panik og saa mig om efter et Sted at flygte hen. Det var ikke saa nemt, for han havde flere Kræfter end jeg, baade i Arme og Ben. Hans Ansigt var fordrejet af Raseri, og han tog